

FOLK OG LAND

NR. 9 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 10. MAI 1969

LØSSALG KR. 1,50

Løbergsaken: Punkt 1

Quislings tyske kontakter høsten 1939

Memorandum av Ralph Hewins

Dommen side 10—12, bokens side 186—189.

Dommen:

«Av boken 'Straffesaken mot Quisling' — — fremgår det (s. 36, 38, 39 og 46) at flere samtidige opptegnelser fra deltagere ble dokumentert. Det gjelder Alfred Rosenbergs dagbok for 11., 14., 19. og 20. desember 1939 —»

«Dokumentasjonen i Quislingsaken er imidlertid i tillegg til dette ('autentisk' for 'verbatim') omtalt på en så misvisende måte at leseren av boken får et helt falsk bilde av hvilke bevis det ble bygget på. I boken heter det (s. 189):

'Det dokument som skadet Quisling mest ble funnet i Rosenbergs arkiver da Quisling-saken tok til. Det hadde overskriften: 'De politiske forberedelser til aksjonen i Norge', og var datert 15. juni 1940 — med andre ord over 2 måneder etter invasjonen i Norge, da en ny situasjon var oppstått som Rosenberg håpet å dra fordel av — — —'

«Deretter siteres det nevnte dokument over 5 sider med innskutte kommentarer.»

«I lagmannsrettens domsgrunner i Quisling-saken heter det ('Straffesaken mot Quisling' s. 372):

'Om tiltaltes forbindelser med tyske myndigheter i tiden til 9. april 1940 kan en på grunnlag av de dokumenter som er skaffet til veie fra Tyskland i den aller siste tid — særlig riksleder Alfred Rosenbergs dagbok — og vitneavhøringer som er foretatt i Nürnberg til bruk for denne sak gjøre seg opp et nænlunde klart bilde'.

«I denne konsentrerte oppsummering av bevisgrunnlaget er det Rosenbergs dagbok som er særlig nevnt, ikke det dokument fra Rosenbergs arkiv som boken fremhever. (AR's document of 15.6.40) — —»

«Bokens fremstilling på dette punkt må betegnes som falsk. Det gjelder et sentralt punkt — — — en grov forsettlig misvisning — — —»

(Samtlige uthevelser er mine).



Hewins karakteriserer Alfred Rosenberg, som vi her bringes bilde av, som en «notorisk vidloftig sivil nazileder» med bare annenhåndsviten om det han skriver om.

Mine bemerkninger:

1. Som dommen riktig understreker er spørsmålet om Quislings tyske kontakter høsten 1939 «et sentralt punkt».

Selv skrev jeg (s. 225): «Hvis han (Quisling) ikke begikk høyforræderi 9. april, er resten av hans karriere bare en epilog — —. Hans handling i dagene umiddelbart før 9. april må derfor granskes nøye.»

2. Med hensyn til at Rosenbergs dagbok er av «særlig» betydning med hensyn til å gi «et noenlunde klart bilde»:

a) Det er bare en tolinjers påstand som antyder at

Quisling på noen slags måte medvirket i tyske planer for en invasjon i Norge — planer som ikke ble beordret satt iverk før nesten 3 måneder senere (2.4. 40)

11.12. 39 skrev Rosenberg: Han (Quisling) fremsatte enda engang det konkrete forslag å forberede en tysk landgang — —». Og det var før Quisling hadde møtt Raeder, Hitler eller noen annen tysk militær leder.

Det vil si at denne isolerte beskyldning fra en notorisk vidloftig sivil nazileder ikke hadde noen militær sammenheng.

Hva mere er, Rosenbergs bemerkning om at Quisling bare har nevnt forslag om invasjon en gang («enda engang») antyder at R. var skuffet over Quisling og at det påståtte «forslag» bare skyldtes ønsketenkning hos Rosenberg.

b) Rosenbergs innførsler 14.12. 39 og 19.12. 39 er ikke engang bygget på førstehåndskjennskap til Quislings konferanser i Berlin. Begge innførsler er annenhåndskjennskap. («Derfor må R. (Raeder) alene følge Q. til der Führer») og («Jeg lå med min skadede fot»).

På den omtvistede datum 17.12. 39 sier Rosenberg: «Scheidt ennå kan lage et nøyaktig referat» av Quislings møte med Hitler — Rosenberg selv var ikke tilstede.

(Forts. side 6)

Injuriesaken Jacobsen — Løberg

Av advokat Sverre Helliksen.

Alle vitner i saken omtaler avtalen 10. juni 1940 i Trondheim som en kapitulasjonsavtale. I avtalen finnes ikke et ord om kapitulasjon fordi avtalen var en våpenstillstandsavtale. I innledningen sies «våpnenes nedleggelse» og i pkt. 1: «Samtlige norske stridskrefter legger våpnene ned og vil ikke gripe til dem mot Det Tyske Rike eller dets forbundne under den nåværende krigs varighet». Dette ble vedtatt av Norges forsvarssjef, general Ruge, som i telegram til Stockholm opplyste at både Kongen og regjeringen hadde «befalt» ham «å innstille fiendtlighetene». Og Ruge skrev i «Krigens Dagbok», I (1946) s. 410: «9. juni kapitulerte jeg med de resterende norske stridskrefter». S. 411: «Våpenstillstanden trådte i kraft 11. juni 1940». Ruge er jo ved siden av selve avtalen den som best vet hvordan han oppfylte befalingen om «å innstille fiendtlighetene». Og da regjeringen var med på befalingen 7.6.40 var den kompetent. Det var den ikke senere, hverken etter norsk eller internasjonal lov.

Etter avtalen 10.6. 40 kunne ikke avtalen kontraktmessig sett oppsies før annen verdenskrig opphørte i 1945. En kapitulasjon derimot kan oppsies. Derfor har forsvarerne av fortsatt krig vært interessert i å hevde at avtalen gjaldt kapitulasjon, og når de vitner som korrekt hev-



Den nidkjære vokter av folkerett og norsk rett, advokat Sverre Helliksen, tar her sitt utgangspunkt i byrettsdommen i Løbergsaken. Selv var han som kjent byrettsjustitiarius i Oslo under okkupasjonen.

der krigsopphør 7. eller 10. juni 1940 støtter dette, gir de fra seg sitt viktigste bevismiddel, at avtalen gjaldt våpenstillstand. Brudd herpå var også lovstridig. Straffelovens § 14, jfr. § 12, avgjør at straffene «begrænses ved de i Folkeretten anerkjendte Undtagelser». Det er Haagreglementets Artikel 43 som gir okkupanten «den lov-mæssige magt», men pålegger ham bare å bruke den for å «gjenopprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv». Ellers skal han «respektere de love, som gjælder i landet». (Norsk Lovtidende 1910 s. 500).

I Artikkel 50 (s. 501) forbydes «fællesstraf — pengestraf eller anden straf», og de allierte dommere i Nürnberg avviste slik kollektiv straff som «rettsstridig og umenneskelig». I Norge derimot ble de illegalt trosset av eksilregjeringen som ulovlig lovgiver og av dommerne som lovbrøyttere, idet de dømte etter en landfiyktig regjeringens provisoriske anordninger og gjorde de ulovlige anordninger etter GrL. § 17 ytterligere ulovlig ved å gjøre provisoriet gjeldende i årevis mens § 17 bestemmer om slike anordninger: «De gjælder provisorisk til næste Storting», og de må «ikke stride mod Konstitutio-

(Forts. side 7)

Myndighetene tillater majestetsforbrytelser

Men slår ned på senebestene og annen trådløs pornografi

**SVERRE LØBERG KRAFTIG TIL FELTS MOT
OVERSETTEREN AV BOKA OM QUISLING**

Kjø boka i Trondheimshuset

Løberg var i sin tid så opptatt av «majestetsforbrytelsen» i Hewinsboken at han fikk store oppslag i dagspressen. Hvorfor var ikke dette hans vesentlige punkt med i de påklagede punkter?

Fanebust på jakt etter en prosessfullmektig

Mens de saksøkte har fått seg tildelt regjeringsadvokaten!
Skal rettsaken bli stanset denne gang også?

Hvorfor får ikke Fanebust sin sak fram for domstolen? spør Rogalands Avis i en overskrift i numret for 1. april og fortsetter med å spørre om regjeringen frykter ubehagelige avsløringer.

Det trekker ut og trekker ut med Fanebustsaken, som vi tidligere har omtalt utførlig flere ganger, bl. a. i vårt julenummer, hvor vi med saksøkeren som kilde også fortalte at advokat Nordhus «tar saken». Dette var tydeligvis forhastet etter hva det fremgår av artikkelen i Rogalands Avis, som vi gjengir i sin helhet her:

Redaktør Fanebust har bedt Rogalands Avis avlive et rykte om at han skal være tildelt regjeringsadvokaten som prosessfullmektig i den private straffesak han har reist ved Oslo Byrett mot justisminister Elisabeth Schweigaard Selmer, pensjonert riksadvokat Aulie og den tidligere justisminister Gundersen.

— Forholdet er nok omvendt, sier Fanebust. Det er de saksøkte som er begunstiget med denne form for Regjeringens velvilje. Og dessuten måtte jeg ha betakket meg. En advokat som i så mange år har stått i så nært embetsmessig kontaktsforhold til de saksøkte, kunne selv en så godtroende mann som meg selvsagt ikke ha tillit til. Men for mine kontraparter kommer han selvsagt vel med!

— Du har altså ingen grunn til å tro at Regjeringen sysler litt med favorisering og diskriminering.

— Jo, det tror jeg bestemt uten at jeg kan vite om det er bevisst eller følelsesmessige sympatier og antipatier som bedriver sitt spill med et flertall eller mindretall. De mentale drivkrefter endres selvsagt ikke vesentlig om man seiler til topps i autoritet. Hertil kommer alle de hersens hensyn som er å ta i en så egenartet sak som min:

Er ikke tre høye embetsmenn meget mer enn en alderstrygdet «illegjeten bladstyrar»?

— Er ikke den saksøkte fru Schweigaard Selmer med i Regjeringen, og er hun ikke Norges høyest aktede Høyre-kvinne mens jeg i 22 år har stått med foto, nummer, navn og nærsagt millimetermål i Kriminalkartoteket.

— Og ble det ikke slått fast en gang for alle i Eidsivating Lagmannsrett i juni 1947 at konsekvensen ville være «kompromittering av rettsoppgjøret og en skandale for Norge» dersom ikke

jeg ble dømt skyldig i å ha injuriert den detroniserte riksadvokat?

Tenk om det nå skulle lykkes Nemesis og meg å bevisføre at jeg har vært ut-satt for et justismord som kan tenkes å bli stående i historien til liten heder for rettsstaten Norge som har så våkent øye med ymse andre «rettsstater».

— Er du forvisset om at frykten for en slik mulighet er til stede og gjør seg gjeldende?

— Ja utvilsomt. Det forrige Storting, Justisdepartementet under fru Schweigaard Selmer og nåværende regjering har gjennom fire år hatt rikelig anledning til å la min vel begrunnede sak få nåde til domsstolbehandling. Denne nåde hadde det ikke skortet på dersom myndighetene hadde følt seg noenlunde forvisset om at jeg eventuelt ville bli avslørt som uvederheftig injuriant og forherdet kverulant. — Mine høyest ærede motpart ville få tilsvarende strålekranse om tinde, og truselen om en «skandale for Norge» ville være utelukket. — Men se det har man altså hittil ikke våget å ta risken på.

— Men din sak står jo nå for Oslo Byrett?

— Det stemmer, men det skyldes at jeg nærmest som kjerringa mot strømmen har holdt ut i 22 år og nå endelig har brøytet meg inn i byretten på egen hånd.

Men så har jeg møtt en ny bøy: I løpet av to år er det ikke lyktes meg å finne en villig prosessfullmektig. (Den jeg kom i kontakt med for tre uker siden, har inn-til videre betenkningstid). Dette er visst enestående i vår historie, bortsett fra at det minner om 1946/47 da det i løpet av 7 måneder ikke lyktes meg å finne en villig forsvarer i anledning påtalemyndighetens injuriersak mot meg. Det vil si: jeg fant først en o.r.saksfører og der- nest en h.r.advokat. Men de ble begge albuert unna av

bøygen: Til slutt ble jeg pådyttet en som beklaget at han som oppnevnt savnet lovens adgang til å nekte.

— Men du har søkt Justisdep. om fri sakførsel?

— Nei, departementets lovavdeling har erklært departementet ved fru Schweigaard Selmer inhabil. Så den søknaden gikk til Regjeringen for 9 måneder siden. Den er ennå ikke besvart, og min forlengede frist for tilsvaret til regjeringsadvokatens prosesskrift går ut 2. mai.

— Og uten prosessfullmektig må du kanskje droppe hele saken?

— Det må jeg vel. Det kunne ellers bli en likeså ulike holmgang som den mellom David og Goliat, vet du!

— Men er det så at flertallet av de som i årenes løp har implisert seg i Fanebustsakens omfattende kompleks hører hjemme i Arbeiderpartiet.

— Nei, det er en stor misforståelse. Høyre har det uomtviselige flertall av aksjonærer i min sak. Det vil jeg lett nok kunne dokumentere. Og jeg tror Venstre har en knepen ledelse på AP i kampen om 2. plass, mens Senterpartiet såvidt jeg vet er uten aksje, hittil iallfall!

— Har du vært heldig med trekket av dommer?

— Om dommeren aner jeg intet ut over det at han heter Hans Aubert og går for å være «en mann om hvem intet ufordelaktig vites» Og det er jo en glimrende attest for en dommer i våre dager.

— Men om du altså må droppe byrettssaken p. g. a. nei fra Regjeringen og unnfal- lighet fra advokatene?

— Under enhver omstendighet går arbeidet med dokumentarboken etter timeplanen. Det hemmelige politi kommer eventuelt neppe til å ha samme hell med den som med stenogramreferatboken i 1947. Og veien til menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg er ikke uframkommelig. Men det er mulig jeg må gi plass til flere andelshavere først.

— Kan vi få se navnelisten?

— Den kommer i dokumentarboken, sa Fanebust.

*

Såvidt Fanebust i Rogalands Avis. For egen regning vil vi gjerne tilføye at vi skulle tro det er sikrere med en bok enn å betro seg til det norske rettsvesen etter 1945.

Hans S. Jacobsen anker

Prinsipielt direkte til Høyesterett —
subsidiært til lagmannsrett.

Men hvor får man habile dommere fra?

Hans S. Jacobsen har nå, som tidligere bebudet, anket dommen i Løbergsaken. Anken gjelder både lovanvendelsen og selve dommen, som karakteriseres som ensidig og grovt ufullstendig i premissene.

Da det i dommen ikke er nevnt noen vitner ved navn og saken ellers er underbygget ved en omfattende dokumentasjon, mener Jacobsen prinsipielt at saken må kunne gå direkte til Høyesterett, idet det strengt tatt ikke skulle være nødvendig med noen ytterligere bevisopp- tagelse. Skulle Høyesteretts kjæremålsutvalg imidlertid være av en annen mening, begjæres det subsidiært ny behandling ved lagmanns- rett.

*

Ellers reiser det seg et spesielt problem i denne sak, spørsmålet om hvorvidt dommerne i Høyesterett — og da også kjernemålsutvalget — overhodet er habile. Jacobsen har reist også dette spørsmål i sin ankebe- gjæring. Dommerne har jo praktisk talt alle i en eller annen form på forhånd vært engasjert i «retts»oppgjøret og striden omkring dette. «Heri ligger ingen mistillit til høyesterettsdommernes rettsinn», heter det i ankebe- gjæringen, «men engasje- ment i dette politiske stoff har så dype røtter at man har funnet å måtte ta det opp og har antydning en drøftelse av dette med dommerne.»

Det blir høyesterettsadvokat Albert Wiesener som eventuelt skal føre saken for

Jacobsen også i en høyere rett.

Hvis Jacobsen og hans prosessfullmektig mener å kunne oppnå et tilfredsstillende resultat ved en høyere rett, så tyder dette på en riktignok rørende, men dog naiv tro på domstolens uavhengighet i saker av denne art, hvor det til og med påberopes «statshensyn». Alle- rede C. J. Hambro slo jo dette fast — dog naturligvis ikke i forbindelse med «retts»- oppgjøret. På den annen side vil nok iallfall en lagmannsrettsbehandling av saken kunne bringe mere av de faktiske forhold til offentli- hetens kunnskap. Noe som er i høy grad ønskelig. Men — finnes det så uhildede lag- dommere? Og hva med de læge medlemmer, som er tatt ut på partipolitisk ba- sis?

Opplysninger søkes

Til bruk under et arbeide jeg holder på med ber jeg alle som sitter inne med opplysninger om behandling av NS-fanger om å gi meg disse. Vedkommendes navn vil ikke bli nevnt hvis så ønskes. Opplysningene må være **absolutt** korrekte og det bør om mulig oppgis vitner. Opplysningene bes sendt bladets ekspedisjon under bill. merk. «Fangebehandlingen etter 1945».

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt or- gan for sunn og nasjonal kul- tur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, span- nande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prevenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle ven- ner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og an- ledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Injuriesaken . .

(Forts. fra side 7)

folkningen i Norge» og 24.12. 40 da folket fulgte regjeringens ilegale krigsplik- ter istedenfor sin konges okkupasjonsplikter. Da sa han: «Det som kanskje smerter meg mest av alt, er den u- væpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge». Det er også forklaringen på dom- mernes krigsforbrytelser i henhold til Oppenheim og iflg. analogi fra Dreyfussa- ken er alle lagmannsrettenes dommer — ikke bare døds- dommene — **justismord. Uten jury var de inkompe- tente, og helt uten rettsfyl- dighet.**

Sverre Helliksen.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Etter dommen

En står faktisk nokså rådløs når en skal kommentere den dom som Hougens byrett avsa i Løbergsaken. Her strekker nok hverken juridiske eller historiske spekulasjoner til. For her var det mektige makthaveres hele posisjon som sto på spill. The Establishment skalv i sine sammenføyninger.

Vi vet ikke hva slags press den arme byrettsdommer og tidligere byråsjef i Justidepartementet kan ha vært utsatt for, men at det var mektige krefter som sto bak Løbergs aksjon mot den brysomme Hewinsboken er hevet over tvil. Det er jo nok i den forbindelse å nevne det fantastiske som fremgår av dommen at retten i det dulgte og uten å varsle saksøkeren lot advokat Schjødt oppnevne som offentlig forsvarer for Løberg, som således fikk fri sakførsel av det offentlige! Retten henviste til straffeprosesslovens § 102, som sier at «Utenfor de tilfeller som er omhandlet i § 100 (offentlig straffesak) skal beskikkelse av offentlig forsvarer bare finne sted, såfremt det finnes nødvendig på grunn av tilfellets særegne beskaffenhet, og siktede har søkt om det.» At advokat Schjødt således faktisk var en slags statsadvokat i saken fikk saksøkeren og hans prosessfullmektig først vite i dommen!

Statsråd Bondevik var i Stortinget bekymret over at noen uttalelser av Hewins ble gjengitt i fjernsynet før dommen falt, men vi hørte ikke om noen bekymringer da en dagsavis i Oslo — såvidt vi erindrer var det DAGBLADET — slo fast at hvis retten fant at krigen ikke fortsatte, så var NS-folkene dømt uskyldig. Og hva skulle så den arme rett gjøre etter slike pekepinner, selv om den hadde de aller beste hensikter? Man kan ikke vente at Oslo byrett tar ansvaret for å velte «retts»oppgjøret.

Når vi tenker på dommerens dilemma faller det oss en britisk crazy-story ihu. En brite satt på puben og fortalte om sitt eventyrlige liv, nærmere bestemt om hvorledes han red i en ørken da han plutselig traff på en løve som opptok forfølgelsen. Han red på det han kunne, men løven halte stadig innpå ham. Tilslutt så han ingen annen utvei enn å klatre opp i en høy palme. — Men hvorledes gikk det med hesten da, spurte en tilhører. — Hesten? — Tja, den klatret opp i et tre den også. — Men hester kan da ikke klatre. — Nei, men hva pokker skulle den gjøre da?

Dommer Hougens og hans to husmødre, disse Løbergsakens historiske sakkyndige, som spesielt VG og DAGBLADET er så begeistret for, klatret tappert opp i Skodvins historiske tørrgran. For hva pokker skulle de egentlig gjøre slik saken var lagt opp?

Vi ser ellers at Løberg er blitt hyldet for sin innsats av Krigsinvalidforbundet, og vi synes det er et passende forum i forbindelse med Oslo byretts dom. Den er jo nemlig så åpenbart juridisk og historisk invalid at man her i sannhet kan tale om krigsinvaliditet med pensjonsrett uten nærmere granskning.

Så det var vel helst på vegne av Hougens dom Løberg tok imot hyldesten. Ellers er han vel opptatt av å kjenne på det spirende englevinger. Han sier jo til en avis at hovedmotivet for den edle innsats var dette å hjelpe den store masse av domfelte NS-folk som har akseptert at de er landsforrædere, som har latt seg gjenoppta i det samfunn som dømte dem, og som bærer sin skam i stillhet, bare plaget av oss i den berømmelige hårde kjerne som terroriserer dem.

Slik mener nemlig Løberg at sann historiskrivning bør være.

Ukebladet
AKTUELL

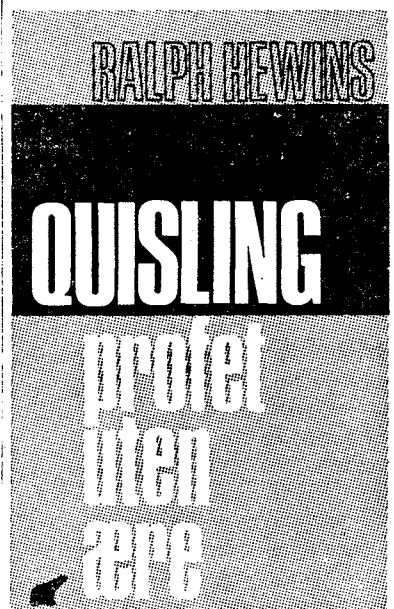
er nok mere aktuelt enn det er salongfåhig. Man vil erindre bladets skandaløse forfølgelse av fru Quisling i 1945 og også senere bravader av utvilsom rødmusset, men ellers høyst tvilsom art, for binder man med dette blad.

Det sier seg selv at det har ofret Løbergsaken bred omtale og naturligvis med overhending løbergsagside. Dertil har bladet i samme forbindelse servert et ondsinnig angrep på den britiske forfatter Ralph Hewins.

Også FOLK OG LAND får i samme forbindelse noe som vel skal forestille et slags spark. AKTUELL serverer nemlig et bilde fra rettsalen med en del av pressebordet og som tekst skriver det: «For første gang fant vi en referent fra «Folk og Land» i byretten, gutten i forgrunnen på 1. benk.»

Vi tror knapt «gutten — — på 1. benk» blir fornærmet over å settes i forbindelse med FOLK OG LAND, men referent for vårt blad var denne unge student dog ikke. Referentene sitter vanligvis ved pressebordet og ikke på 1. tilhørerbenk. Vår referent ved denne anledning var forøvrig også en ung student som sitter ved pressebordet, og vi synes faktisk i motsetning til AKTUELL med de gammelmodige ideer ikke at det er noen skam å ha en anstendig og oppvakte referenter og skribenter.

Og når bladet konstaterer at det

Verdens Gang vil ha
denne bok beslaglagt

Det skulle ikke forundre oss om norsk rettsvesen sluker det også.

Kanskje De burde sikre Dem et ekstra eksemplar? For alle tilfellers skyld?

Rent bortsett fra at opplaget nå synger på siste vers.

400 sider, illustrert, pris kr. 20,— + porto kr. 0,90. Eventuelt oppkravsgebyr hvis ikke forskuddsbetaling.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Postgiro 1 64 50

Dengang som nå

Norge i 1940 og Tsjekkoslovakia i 1968

Fremdeles næres i det norske folk legenden om den norske beslutsomme motstand mot fienden i 1940 og i forbindelse med hendelsene i Tsjekkoslovakia soler man seg i det eksempel en tydeligvis har gitt tsjekkerne i Norge i hine hårde dager. Og er det noen i Tsjekkoslovakia som mener å måtte avfinne seg med dette at en er og har gjort seg selv maktesløs, så skrikes det opp om «quislinger».

Ikke rettere enn vi kan se må det være Dubcek og hans kommunistiske kolleger som først og fremst er «quislinger» i Tsjekkoslovakia. Det er jo de som har «forhandlet» seg frem til å godta alle okkupasjonsmaktens krav.

På samme måte som Stortinget ønsket det i 1940 her i Norge, noe som bare ble forpurret av England og kong Haakon med samt hans berømmelige utenriksminister. Med resultat: unyttig ofrede menneskeliv og verdier.

Ellers var det jo litt forvirret i 1940. Hvem var det egentlig som var «fienden»? Var det det England som var skyld i hele ulykken, som hadde innskipet sine soldater for å gjøre landgang her, men som kom forsent til bussen? Eller var det tyskerne som med en hårsbredd kom dem i forkjøpet?

Det er kanskje derfor best ikke å snakke for meget om fiender og sådant mere, men holde seg til de kjennsgjeringer Norge stod overfor i april 1940, nøyaktig de samme som Tsjekkoslovakia har måttet ta standpunkt til nå.

Hva tsjekkerne valgte og som hele verden synes å godta uten videre, var å bøye seg for overmakten og ikke unødig sette hele folkets og landets eksistens på spill.

Og det samme valgte det norske Storting som nevnt i 1940. Og er det noen som tvi-

er første gang vi har en referent i Oslo byrett, så kunne det kanskje — hvis det var sant — komme av at saker av interesse for oss vanligvis ikke kommer så langt som til retten. Samt at vi liten eller ingen fidus har til the Establishments rettsvesen. De vanlige saker med ungdomskriminalitet og løsgjengeri i det demokratiske velferdssamfunn overlater vi også gjerne til dagspressen og AKTUELL. Ellers har vi nok ved enkelte anledninger hatt referent tilstede også i byretten — for eksempel da AKTUELLs pressekolega MORGENPOSTEN av en rakygget dommer ble dømt for injurier mot Forbundets formann Anders Hafskjold. Og skulle AKTUELL påny bli stevnet for injurier skal vi love å være tilstede.

ler på riktigheten av det, så kan vi henvise til en artikkel av en av Hjemmefrontens ledere, Torolf Elster i AF-TENPOSTEN for 6. mai 1964. Vi siterer:

«Skal man bedømme Stortingets innsats under den 2. verdenskrig, bør man også se på dets handlinger før og etter Riksrådsforhandlingene. Stortingspresident Hambro var uten tvil en av de få av våre ledende politikere som ikke ble lammet da det tyske overfall var et faktum natten til 9. april. Han fikk Stortinget ut av hovedstaden og satte møter på Hamar og Elverum. Men hva gikk disse forhandlinger ut på? (Uthet av oss). Det første møtet var et rent orienteringsmøte, det annet møte, og første del av det tredje ble anvendt til å drøfte spørsmålet om forhandlinger med overfallsmakten om en fredsordning og innstilling av den kamp som var igang. Det besluttet å nedsette en forhandlingsdelegasjon bestående av Lykke, Mowinckel og Sundby, som sammen med utenriksminister Koht skulle søke kontakt med den tyske sendemann «zwecks Abschliessung eines Abkommens zwischen den norwegischen und deutschen Behörden.»

«Stortingets president demonstrerte på denne kritiske dag utvilsomt sin dyktighet som parlamentarisk leder, men det var ikke til kamp og motstand han ledet Stortinget.»

Og da var det vel til å samarbeide med en «fiende» som var farligst i og med at han hadde besatt de strategiske punkter i landet?

Som russerne har gjort det i Tsjekkoslovakia. Med andre ord, det samme som både Dubcek og hans liberal-kommunistiske medarbeidere har gjort i Tsjekkoslovakia og som alle efterfølgere må gjøre det. De er alle sammen «quislinger» gode nok.

Dubcek ble jo også som Quisling erstattet med et mere føyelig redskap. Men han kom igjen.

Og skal sant sies så har vel ikke akkurat de europeiske stormakter noe de skulle ha sagt om Sovjets fremferd i Tsjekkoslovakia, som dog selv har vært med på leken, på bakgrunn av egen fremferd mot Danmark, Norge og en rekke andre land under annen verdenskrig.

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Halvard H. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*



KIRKEN OG STATEN

Det er et faktum at den kristne kirke, siden kristendommen ble innført som statsreligion i Romerriket i år 380 og frem til idag, har representert en betydelig makt i samfunnet. Denne maktfaktor har etter hvert blitt betraktelig redusert, men kirken har fremdeles evnen til å påvirke menneskenes meninger, ikke bare på det religiøse område, men også i stor utstrekning på det politiske.

Makt i seg selv er evnen til å påvirke i en eller annen retning, og dette har kirken vært seg fullt ut bevisst. Man kan bare minne om statskirkens holdning til «rettsoppgjøret» i vårt eget land, og kirken i sin alminnelighet som har støttet de innfødte i Afrika i kampen mot de hvite. Hensikten heller midlet, heter det, og kirken har velsignet de svartes angrep og vold mot de hvite, spesielt i Syd-Afrika.

Vi mener kirken har feil-

tolket sin oppgave i samfunnet. Dens eneste oppgave er å påvirke menneskene til å leve i overensstemmelse med Guds ord, og det skal skje fra prekestolen. Ved at stat og kirke blandes sammen, slik som i skolen, blir kristendomsundervisningen indoktrinering. Kirken benytter seg av den makt den utøver gjennom skolen til å påtvinge elevene religiøse (og politiske) syn. Vi mener at dette ikke er i pakt med Guds ord. Kirken skal komme med tilbud til menneskene, ikke prakke på dem sin særegne oppfatning av religionen og sine dogmer. Derfor bør kristendomsundervisningen fjernes fra skolen og legges direkte inn under kirken. I kristendommens navn må det tas avstand fra all indoktrinering.

Hvis kristendomsundervisning og skole fortsatt skal gå hånd i hånd, bør minstekravet til undervisningen være at den må bli konfessionsfri og de forskjellige

kirkesamfund må selv ta seg av sine medlemmers dåpsundervisning.

ETTER OSS . . .

Det har alltid vært populært å protestere, og i disse dager arrangeres det en utstilling/protest mot forsvaret, ja mot hele det norske samfunn. Hva er det disse protestmakere vil oppnå? For det første vil de avskaffe forsvaret og bruke dets budsjett til u-hjelp og andre humanitære formål. For det andre ser disse seg fortørnet over at enkelte mennesker har egne biler og hus. Denne private eiendomsrett skal avskaffes, punktum. Men protestantene vil ikke innse at de som har sett seg anledning til å anskaffe seg biler og hus også har arbeidet og slitt for det. Er det da ikke rett og rimelig at de får nytte godt av sitt arbeid?

Man kan undre seg over hvem det er som vil oppkaste seg til ledere for det nors-

(Forts. side 6)

«Det kan hende igjen..»

Yngvar Ustvedt heter en liten oppblåst rødhud som skriver om litteratur i Dagbladet. Han skriver så ofte i vårt fremste smussorgan at man nesten kunne tro han har aksjer i bladet. Det er imidlertid utelukket, lille Yngvar er progressiv og anti-kapitalistisk, aksjer gir ham kvalmeanfall.

Nå må ingen finne på å tro at vi mener å gjøre narr av Dagbladlitteraten. Han er nemlig mye mer enn grosset av de snikskyttere som myldrer omkring nede i Akersgaten. Ustvedt er en mann med makt, en yngling av NRK-slekten, den slekten som begynner på U og har forvekslet Norge med sleipste afrikansk jungel.

Denne beklagelige forvekslingen har ført til at heksekdoctorene oppe på Marienlyst med årene har herjet villere og villere for å drive ut all reaksjonær og nasjonal ånd av det norske folk. Med marxistiske hyl og negrokulturelle dansetrinn har de gjort radio og fjernsyn om til middel i et stort planlagt inngrep i og forvandling av vårt folks åndelige legeme.

Den tyske nasjonalsosialismen er til denne tid det 20. århundres mest dyptgripende forsøk på å knuse de venstreradikales internasjonale

dominans og etablere et alternativ til marxismens verdier, til hele dens menneske-bilde. Derfor er det naturlig for de ideologiske medisinnmenn i våre monopoliser-te massemedia særlig å kaste seg over denne nasjonale ideologi. Det er så velegnet fordi nesten ingen våger å protestere, selv fra de mest konservative borgerlige kretser høres ikke et pip. Man lar heksekdoctorne ture frem uten å se at de bruker nasjonalsosialismen som bakvei til å rette et dødsstøt mot hele vår tradisjon, hele vår nordisk-europeiske kultur i videste forstand. Det hele går under dekke av at ungdommen må erfare det fæle som «nazistene» gjorde seg ansvarlig i under krigen, vi må få alt dette «oppfrisket», vi må ikke glemme.

I dette sporet følger så Juniorustvedten Yngvar da han satte i gang med en programserie som kalte « Det kan hende igjen . . . ». Tema var selvfølgelig de tolv brune år, og i en artikkel i programbladet kunne den røde heksekdoctort fortelle oss at programmet er laget spesielt med henblikk på ungdommen. Vi tror ganske bestemt å ha hørt lignende toner før, om rasehat, om gasskam-

(Forts. side 7)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann



Minner om Horst Wessel

Ingen vil ha oss.

Vi måtte bare altfor raskt slå fast at ingen vil ha oss. Jo større sturmen ble og jo flere barske karer som

strømmet til den, jo vanskeligere ble lokalspørsmålet. Små rum hjalp oss ikke. Vi trengte store saler til våre sturmafter og da var vi av-

hengige av vertens velvilje. Den ene verten etter den annen som hadde gjort vårt bekjennskap vinket av etter kort tids forløp.

For det første var vi et forudannet, ubehøvlet selskap som jaget bort vertens gjester med sin opptreden, og for det annet var det ingen som tok imot oss for våre blå øynes skyld. Bare få tenkte på å spis noe. Ikke fordi man ikke undte verten det, men ganske enkelt fordi man ingen penger hadde. Vi møttes i alle mulige lokaler i Øst-Berlin, snart her, snart der, som en flokk sammensvorne som ikke tålte dagens lys. 1929 — det var noe til tid, da var det ikke småtteri å være nasjonalsosialist. Vi gjaldt for å være utstøtte latterlige fantaster og bråk-makere. Fremfor alt holdt borgerskapet pekefingeren opp for oss og mente å måtte være skolemestre for oss. Ofte nok øste Horst Wessel sin spott ut over dette dorske selskap som han hatet mere enn marxismen.

Eftersom tiden gikk fikk vi overhodet ikke noe lokale mere i Øst-Berlin. Vi måtte se oss om etter passende rum i andre områder. I

Frankfurter Strasse oppdrev vi endelig en sal og her holdt vi da også til helt til slutten. Det var lokalet «Zur Möwe», som ligger rett overfor huset nr. 62, hvor Horst Wessel falt som offer for den morderiske kule.

Skalmeie-orkesteret.

Det hadde alltid vært Horst Wessels innerligste ønske å stille på bena et eget skalmeieorkester. Også dette var ytterst karakteristisk for ham. Han ville dermed utfordre motstandren, ville slå ham med hans egne våpen. I sin tid var det likefrem en provokasjon hvis en SA-formasjon var i besiddelse av et skalmeieorkester. Dette syntes det Røde Frontkjemperforbund å ha tatt enerett på.

Når et skalmeieorkester dengang lot sine fascinerende melodier tone i gatene, så kunne man med sikkerhet anta et kommunistisk demonstrasjonstog var i anmarsj. Uten tvil er musikken til et skalmeieorkester medrivende og opphissende. En annen fordel har et skalmeieorkester som er til stor hjelp for politiske foreninger: Instrumentene er me-

get billige i anskaffelse og fremfor alt er de lette å spille på for dilettanter.

En annen omstendighet kom til som kan ha bidratt til at planen om å skaffe et skalmeieorkester modnedes hos Horst. I sturmen vår kom det etterhånden med også tidligere kommunister som lenge hadde medvirket i de derværende skalmeieorkestre. Derigjennom ble det naturligvis mulig at denne stamme meget hurtig kunne utdanne de andre folk.

Alle disse overveielser kan ha gjort det ønske stadig sterkere hos Horst, som den første i Berlin å stifte et skalmeieorkester, skjønt det egentlig var blitt forbudt ovenfra.

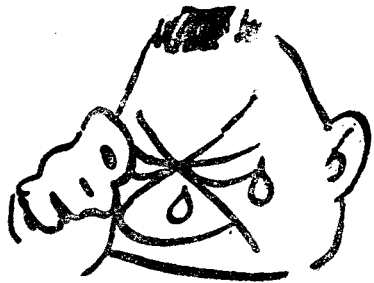
På en sturmaften ble det plutselig delt ut små innsamlingslapper med påskriften: Til grunnleggelse av et SA rekreasjonshjem 10 pfennig. Man kunne til å begynne med ikke forstå hva dette skulle bety, for ingen hadde hittil hørt noe om et SA rekreasjonshjem og heller ikke at et slikt skulle grunnlegges. Vi sto overfor en gåte. Det måtte være noe spesielt med dette SA rekrea-

(Forts. side 8)

SIEGFRIED:

Vår høyst forunderlige krig

Og det alle måtte forstå.



De tyske forhandlere ble styggelig lurt.

Krigen fortsatte skjønt den var avsluttet, kjente Oslo byrett for riktig historieskriving å være i Løbergsaken. Denne byrett, bestående av de historisk og militært sakkyndige, Englandsfarenen og senere byråsjef i det justisdepartement som foresto «retts»oppjøret, dommer Hougen, og hans to eldre-husmødre, visste endog bedre enn Undersøkelseskomisjonen av 1945 (som ikke engang kjente den kapitulasjonsavtale som dommeren hadde foran seg). De var skjønt enig med herrene Arntzen, Hauge, Aulie og deres proffessfullmektig professor Skodvin i at det var klart for alle at den krig han avsluttet fortsatte. Undersøkelseskomisjonen slo jo i et øyeblikks begrepsforvirring fast at det var en ikke ualminnelig mening at krigen var slutt.

Det måtte vel da ha gått noenlunde slik for seg da de fremmede hjelpetropper plutselig innskipet seg i juni 1940 og overlot den norske overkommando å klare seg som best den kunne, at en eller annen genial hjerne fant på at nå skulle en lure tyskerne ordentlig! Nå skulle man — i motsetning til det som hadde skjedd ved alle de tidligere lokale kapitulasjoner — henvende seg ad diplomatisk vei til den tyske overkommando og be om våpenstillstand. Tyskerne — som allerede hadde sluttet avtale om kapitulasjon for 6. divisjon — ville da naturligvis tro at dette gjaldt Norge som stat, mens de norske forhandlere inni seg skulle si at det fortsatt bare gjaldt den siste avdeling som ennå kjempet på norsk side: 6. divisjon! En god ting kan jo ikke gjøres for ofte!

Men dette lureriet måtte underbygges slik at tyskerne bet på det og ikke bare den norske presse, godtroende landsmenn og slikt noe. Et genialt trekk var naturligvis gjort i og med at man ba om en lokal våpenstillstand ad diplomatisk vei, men det måtte mere til!



Sannhets sak seirer kun i nederlag, slår den lure norske forhandler fast.

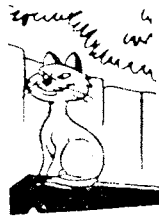
Konge og regjering, som stakk av for å fortsette krigen enten i England, eller eventuelt hvis det ble for farlig å krige derfra, i Canada, lot være å ta med seg andre krigsmenn enn sjefen for den 6. divisjon som altså kapitulerte 2 ganger for sikkerhets skyld. Den norske overkommando, påtok seg lurt nok også i denne avtalen for 6. divisjon med dens forsvunne sjef en rekke oppgaver til fordel for tysk krigføring i den fortsatte krig, slik at tyskerne ikke skulle få noen mistanke om hvorledes de her ble ført bak lyset. Selve sjefen for den norske overkommando, general Ruge, reiste naturligvis ikke med til fremmed land for at tyskerne ikke skulle få noen mistanke om fortsatt krig. Selveste kronprinsen tilbød seg å bli igjen i Norge hos den fiende man aktet å kjempe mot fortsatt — omenn hemmelig, og dette lot man bli kjent i Norges land, men da syntes nok kong Haakon at det fikk være måte på lureri også. Han insisterte på at de alle skulle reise — bortsett naturligvis fra offiserer og soldater. For hva skulle man med dem i en fortsatt krig? Og så gjaldt det jo at ikke tyskerne fikk mistanke.

For ytterligere å kaste tyskerne blå i øynene beordret Ruge alle norske offiserer til å avgi æresord på ikke å kjempe mot tyskerne eller deres forbundne så lenge verdenskrigen varte! Ja, noen av de norske offiserene ble faktisk en slags forbundsfeller av tyskerne — bare for å kaste dem blå i øynene naturligvis —, de hjalp okkupasjonsmakten med å holde vakt på grensen mot Sovjetsamveldet. Til og med under hakekorsflagget.

Det er ikke rart at den tyske overkommando i Norge lot seg føre fullstendig bak lyset, slik generalene Buschenhagen og Falkenhorst har gitt uttrykk for (jevnfør injuriansaken mot Løberg). De var faktisk så kjukke i hue at de ikke forsto at den norske overkommandos representant Roscher Nielsen lurte dem- og mente fortsatt krig når han underskrev med fullmakt fra Ruge, med fullmakt fra Nygaardsvoldregjeringen, på avslutning av krigstilstanden for verdenskrigens varighet. De burde jo forstått at de landsomfattende bestemmelser i avtalen, som kom i stand etter diplomatisk henvendelse på norsk side, bare gjaldt 6. divisjon!

Det var forresten ikke bare de tyske generaler som ble ført bak lyset. Også den svenske regjering var innskrenket nok til å oppfatte kapitulasjonsavtalen som krigs avslutning og lot derfor overensstemmende med folkeretten den internerte norske 1. divisjon vende tilbake til det okkuperte, men altså fortsatt krigførende fedreland. At tyskerne, som faktisk trodde krigen var forbi, gikk med på dette er selvsagt. Det pussige er bare at

(Forts. side 8)



Påny satt ut som åte — denne gang i NATO-dyregraven?

Sjokket av den siste tids hendelser, som har rystet alle, synes å ha vært særlig urovekkende for dem som satser på de store antagonistene. I likhet med katastrofen i 1940, har sjokket igjen vekket en del svermere i Norges nye fredsrus opp til virkelighetens maktverden.

Det er en populær vits, særlig i politiske kretser, at offiserene forbereder seg på siste (avsluttede) krig. — Anelsesløs om skjebnens ironi, synes det som om våre politikere har gjort denne vits til sitt program, som de bygger på argumenter som er hentet fra hendelsene i 1940, — som igjen var et resultat av politisk svermeri og fallitt, — og senere ønsketenkning. — (Så vidt jeg vet, så er Boyesen-utvalgets — for norske interesser — høyst urovekkende eiendommelige strategiske forutsetninger fortsatt gjeldende for vårt land, — med bl. a. et opprustet Tyskland som garanti for en «fremskutt strategi».)

Bolde politikere av høyeste rangklasse fordømmer i sin alderdom voldelige omveltninger som de — i følge sine ungdommelige programmer — uten følelsesmessig nølen ville ha kastet vårt samfunn ut i, — om ikke lykken hadde vært bedre enn forstanden.

Man kunne fortsette å telle alderstegne og henfarne politikeres synder. Men la disse menn, — som av en mild skjebne, og i en tradisjonell borgerlig utvikling, ble hindret i å realisere sine planer, fare i fred. De fløt på hell og (krigs-)konjunkturer, drevet av kvasirevolusjonær energi.

★

Deres arv til oss — til deres folk og land — er den mest utsatte plass på NATOs krigsvogn. — NATO-alliansen er en utpreget allianse for krig (Jeg vil innskyte at jeg ikke et eneste øyeblikk kritiserer andre nasjoner og folk for at de startet opp NATO, og ser sine interesser sikret ved å bygge ut alliansen.)

NATO kan ha mange formål. Det som synes mest skjebnesvangert for oss, er

Over dyregraven

Av sivilingeniør, rittmester Gisle Mortensen.

Sivilingeniør, rittmester Gisle Mortensen, Trondheim har gjennom de siste tre år vært en flittig bidragsyter i dagspressen. Han har skrevet en lang rekke artikler om militære spørsmål og beslektede emner i en rekke aviser, i de siste tyve år vesentlig i VERDENS GANG. Allerede da Norges tilslutning til NATO-alliansen kom på tale tok han til orde mot dette, som han så på som skjebnesvangert. VG er som kjent en varm NATO-tilhenger og det er naturligvis en ærlig sak. På den annen side har bladet også hevdet at det må være en fri meningsutveksling om spørsmålet og da kan det vel innvendes noe mot at bladet plutselig låste døren for den gamle medarbeider, atpå til etter å ha trykket et grovt angrep på ham uten saklig grunnlag. Begrunnelsen for å refusere en av hans artikler var også den pussige at rittmesteren var for militært sakkyndig til at folk kunne forstå hans argumenter! Det hører ellers med til historien at heller ikke slike drabelige NATO-motstandere som DAGBLADET og ORIENTERING ville gi plass for rittmesterens saklige standpunkttagning mot NATO. For disse var han vel for forsvarsvennlig.

Under disse omstendigheter har rittmester Mortensen vendt seg til FOLK OG LAND, som er blitt noe av en siste tilflukt for folk som rammes av menings-terroren og presseensrettingen, og som i en rekke andre tilfeller trykker vi naturligvis gjerne hans saklige og velskrevne artikler. Rent bortsett fra at hans syn på så mange måter faller sammen med redaksjonens eget.

Her er hans første artikkel: Over dyregraven:

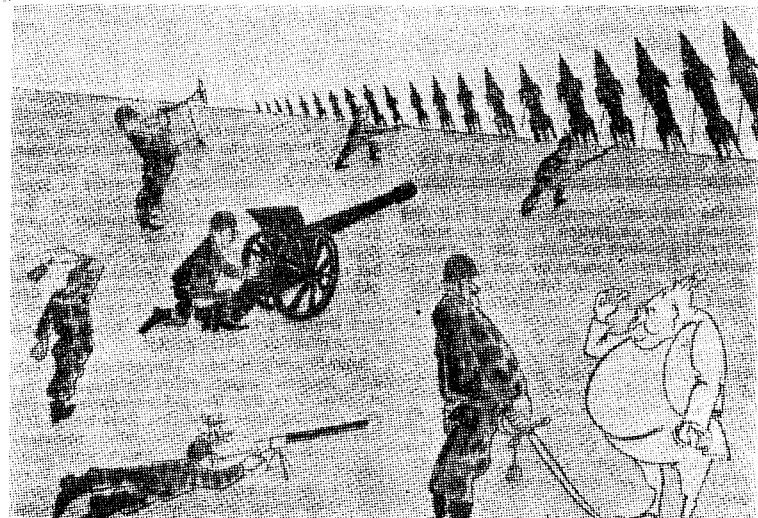
at vi — naturlig nok — er blitt et klart militært virkemiddel i en militærallianse mot en, klart, og i fredstid, utpekt fiende som er (militært sett) vår nærmeste nabo. Derfor er det NATOs krigsberedskap og dets konsekvenser for oss som er skjebnesvangert avgjørende for vårt folk og land.

Norske politikere har inngått en militær allianse, klart rettet mot en nabo som er en av verdens sterkeste militærmakter. Man kan ikke unnlate å kaste blikket bakover, og rekapitulere denne makts fødsel, utvikling og

kamp for livet, — og studere de derav ventelige psykologiske fenomener. Den (general-)stab som ser bort fra disse momenter, ser ikke ut over kompanistabens horisont.

I denne allianse har norske politikere akseptert et medlemskap som i realiteten sikrer oss (gjentar: sikrer) bare et eneste punkt i avtalen: Deltagelse i krigen, — som (eventuelt) vil komme, og som det er mere sannsynlig å regne med enn varig fred — stormaktene i mellom.

(Forts. side 7)



Vi har skaffet oss fin sikkerhet: alene på NATO's nordflanke.

Quislings tyske - - -

(Forts. fra side 1)

Det vil si at Rosenberg ikke visste nok om møtet til å ta med detaljer («lage et nøyaktig referat») i sin dagbok.

Dagboken tar imidlertid med det meget viktige punkt: «Han (Hitler) understreket at hans (H.s) ønske var at Norge fortsatt skulle være nøytralt.»

Rosenbergs neste innførsel (20.12. 39) understreker i virkeligheten at diskusjonene i sin karakter var politiske og ikke militære.

c) 20.12. 39 beretter Rosenberg i sin dagbok: «Nå var nettopp Q. og H. (Hagelin) her for å ta avskjed. Man diskuterte alle taktiske enkeltheter vedrørende den politiske forberedelse av aksjonen i D. (Tyskland) og i Norge.»

Ikke et ord om militær aksjon.

Og Quislings besøk i Berlin endte ifølge dagboken slik: «Vi — — kommer vel først til å se hverandre igjen når aksjonen er lykkes og Norges ministerpresident heter Quisling.»

Ikke et ord antyder at Quisling kunne bli «ministerpresident» enten ved hjelp av en tysk invasjon eller ved en omveltning fra Quisling og hans tilhengeres side.

d) Disse utdrag, sitert i Quislingsaken, opptar 102 linjer på en side i «Straffesak» (36) og så langt fra å gi «et noenlunde klart bilde» er de ytterst svevende — som man kunne vente av annenhånds vitneprov.

Og så langt fra å anklage Quisling for en militær konspirasjon med tyskerne, tenderer disse utdrag til å vise at han var beskjeftiget med rene spekulative diskusjoner om hva som kunne hende i tilfelle av en britisk invasjon i Norge — en invasjon som på dette tidspunkt åpenbart var en mulighet på bakgrunn av den sovjet-finske vinterkrig og allierte sympatier med finnene — en invasjon som etterkrigskilder klart har vist ikke bare var planlagt, men ble satt iverk fra Skotland 8. april 1940.

e) Det var derfor tydeligvis helt galt av lagmannsretten i Quisling-saken å understreke betydningen av Rosenbergs dagbok, for ikke å snakke om å godta den som gudens sannhet.

Likeledes var det tydeligvis galt av dommer Knut Hougen å understreke vekten av oppfatningen i lagmannsretten dom i 1945 i denne sak av vital betydning.

Bege domsuttalelser (i 1945 og 1969) er i strid med provet i Rosenbergs dagbok og burde aldri vært avgitt.

Domsuttalelsen i 1945 var grovt unfair mot Quisling (Uttalelsen i 1969 var i samme grad unfair mot Jacobsen (og meg) i Løbergsaken)

f) Av den grunn søkte jeg bekreftende bevismateriale som kunne — om mulig — understøtte den anklage som med hell ble rettet mot Quisling for via Rosenberg å ha planlagt et militærkupp med Hitler i Norge.

De slutninger som ble trukket av lagmannsretten (1945) på basis av dagboken kunne etter min oppfatning ikke oprettholdes (dengang eller nå) av noen upartisk dommer.

Jeg tok derfor for meg et annet dokument i Quisling-saken og ignorerte med vilje den verdiløse dagbok.

★

Mine ytterligere bemerkninger

2. Dommene av 1945 og 1969 henviser til «dokumenter» i flertall som gir «et noenlunde klart bilde».

Disse innbefattet «The Political Preparations for the Action in Norway», datert 15.6. 40 og «overlevert 17. juni til der Führers representant av Riksleder Rosenberg».

Skjønt dette dokument tilsynelatende er usignert, ble det fremlagt for verden, via utenlandspresen, av «The Royal Norwegian Government, Information Office», under Quislingsaken i 1945 i denne form:

«Efterfølgende dokument er nylig funnet i Tyskland og er fremlagt av aktor (Annæus Schjødt sen.) som en offisiell, men hemmelig tysk beretning om drøftelser holdt med Vidkun Quisling fra 1939 til 1940. (Mine uthevelser)

Bemerk:

a) Den norske regjering og påtalemyndigheten tillegger begge dette «nylige» funn så stor betydning av de tok bryet med å oversette det til engelsk og gjøre det kjent for verden. Og jeg arbeidet ut fra originalfotostaten i min bok. Jeg bruker også denne fotostat nå.

b) Dette dokument har direkte forbindelse med oppregnelsene valgt ut av aktoratet fra Rosenbergs dagbok som dommerne i 1945 og 1969 tillå slik «særlig» betydning. De samme begivenheter dekkes og utdypes tydelig (301 linjer).

c) Dette dokument, i motsetning til to eller tre av de fire utdrag fra dagboken, er direkte vitneprov fra Rosenberg etter at han hadde kommet seg igjen av den skadede fot og hadde hatt

to måneder til å sjekke opp i hva som hendt før, under og etter Quislings berlinermøter midt i desember 1939.

d) Hva mere er, dette dokument er «offisielt», mens det Rosenberg skrev om begivenhetene i sin dagbok var uoffisielt og i samklang med alt det nonsens som denne ledende nazist var kjent for i Hitlers kretser og ellers.

e) Sluttelig var dokumentet åpenbart «hemmelig» og laget for Hitler selv, mens dagboken var en privat, personlig affære.

Kort sagt, **Rosenbergs «Political Preparations for the Action», datert 15.6. 40, er nøkkeldokumentet**, noe enhver uholdt dommer burde ha understreket.

Som jeg skrev i min bok: «Det dokumentet som skadet Quisling mest ble funnet i Rosenbergs arkiver da Quisling-saken tok til — —. Så uheldig var følgene av dette memorandum at vi skal se litt på de uttalelsene som der er anført om Quisling, og med noen kommentarer.»

Det er grunnen til at som dommer Hougen sa (21.4. 69): «Deretter siteres det nevnte dokument over 5 sider med innskutte kommentarer» i min bok (s 189-193).

Samme betydning burde ha vært tillagt dette dokument av dommer Erik Solem i 1945 og av Hougen. At de ikke tillegger det slik betydning viser deres mangel på fairnes i begge saker — en forsømmelse som antyder forutinntatthet i begge saker — og en forsømmelse som førte til justismord i begge saker.

★

Konklusjon:

Dette alvorlige og åpenbare justismord er grunn nok til å appellere dommen i Jacobsen-Løberg-saken til Høyesterett.

Nye opplysninger av Amtsleiter Hans-Wilhelm Scheidt.

Det foranstående er mere enn tilstrekkelig til å frifinne Quisling for medskyld i den tyske invasjon i Norge.

Bevismateriale som er fremkommet etter Quisling-saken i 1945 og ennå ikke er røbet (selv i Løbergsaken i 1969) bekrefter fullt ut sannheten i denne anklage mot Quisling og urettferdigheten i dommer Hougens dom mot Hans S. Jacobsen på dette punkt.

Den eneste levende person som vet hva som hendte ved Quislings berlinermøter midt i desember 1939 er Amtsleiter Hans-Wilhelm Scheidt.

Han innehadde flere stil-

linger: i Rosenbergs Aussen Politisches Amt (APA), NSDAP's Utenriksdepartement. Men disse stillinger var et «dekke» for hans (hemmelige) hovedarbeide, nemlig som Hitlers personlige representant i de nordiske land. (Scheidt var observatør for Hitler ved utbruddet av den russisk-finske vinterkrig 30.11. 39 for eksempel) Scheidt arbeidet uavhengig av Rosenberg og det offisielle tyske Utenriksdepartement (Ribbentrop) og var bare ansvarlige overfor Hitler. I virkeligheten var det Scheidt og ikke Rosenberg som ordnet med berlinermøtene for Quisling. I virkeligheten bekrefter Rosenbergs dagbok (17.12. 39) dette arrangement i følgende nøkkelord: «Scheidt ennå kan lage et nøyaktig referat» av Quislings møter med Hitler.

Scheidt har selv bekreftet dette arrangement i intervjuer med meg 26.7. 68 og 10.4. 69.

Hovedpunktene i våre lange drøftelser i forbindelse med Quisling-saken og Løbergsaken var:

1. Scheidts hovedinstruks fra Hitler som ble gitt i påhør av Quisling ved deres sluttmøte (17.12. 39) var: «Hold Quisling fullstendig integer (virgo intakta), og «Ha ingen forbindelse med ham.» Scheidt ble også instruert av Hitler om å holde øye med Quisling i Norge og under ingen omstendighet å røbe denne ordre for den tyske legasjon (Minister Bräuer) eller andre. Kort sagt, Quisling skulle holdes strengt utenom tyske planer, foreløpige eller aktuelle, med hensyn til Norge og muligheten av en tysk aksjon for å komme en alliert invasjon i forkjøpet.

2. Scheidt holdt seg nøye til Hitlers ordre.

3. Scheidt undertegnet følgende erklæring til meg: «Det var intet spørsmål om noe Quisling-kup», og «Quisling bestemte seg for å bli statsminister på eget initiativ.» Videre: «Quisling var ikke skyldig i høyforræderi (9. april 1940) hverken moralsk eller juridisk» (Denne siste erklæring var muntlig).

Min bemerkning: Scheidt burde ha vært innkalt som vitne i Quislings-saken om disse vitale saker og hans vitneprov burde vært tillatt i Løbergsaken. Det er avgjørende.

Oslo, 24.4. 1969
Ralph Hewins

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

For Ungdommen

(Forts. fra side 4)

ke samfunn. En ting er klart i denne forbindelse, det må være i høyeste grad uansvarlige mennesker.

Efter en samtale med tre av de unge avvikere, kom det for en dag hvor lavt de stod åndelig. Disse kan heldigvis ikke true det norske samfunn, men allikevel er de en torn i øyet på de fleste av oss.

Grunnen til denne utglidning må legges på manglende undervisning i skolen. Folket må stå samlet og ikke handle delt i denne sak.

B. T.

Tønsberg.

«ARBEIERA UTBYTTES A IMPERIALISMEN»

Vi har til dels kastet våre øyne på tidsskrifter utgitt av SUF. Rent lay-outmessig har vi ikke noe å si på publikasjonene, men vi vil her bare kommentere den form for norsk som blir presentert. Vi vil ikke plage leserne med eksempler fra det underlige oppkok av det norske språk man blir konfrontert med, men forsøke i korthet å analysere motivene bak språkbruken.

Så vidt vi kan forstå, er det ikke språkpolitikk i vanlig forstand som føres av våre einheime radikalere, men en form for klassepreget dialektspråk. Dette til tross for at f. eks. SUF erklærer seg å være motstandere av klassesamfunnet. Vi anser derfor deres form for klassespråkbruk for å være en selvmotsigelse.

«OM SUF OG VIETNAM OG LITT TIL»

Det har nettopp vært avholdt en såkalt «Vietnam-uke», og etter å ha overvært en demonstrasjon hvor mesteparten av deltagerne syntes å være under den kriminelle lavalder, kom undertegnede (som i parentes bemerket er mer anti-kommunistisk enn anti-amerikansk og derfor er litt overbærende med amerikanernes atferd i Vietnam) i diskusjon med et par av Maos norske disipler; en i sannhet ufruktbar dialog som ble avsluttet med «Din jævvla fassjist» og lignende karakteristika av undertegnede person.

Årsaken til dette var nok at jeg etter en stund kom til å bemerke at: «Dere (SUFene) gir vel faen i det Vietnamesiske folk. Dere manipulerer med den medlidenhet allminnelige mennesker føler for krigsrammede mennesker i Vietnam for å styrke deres (SUFenes) egen stilling.» Akkurat så mye rakk jeg å si før en type med skjegg og Mao-merker i herlig blanding nedover brystkassa, grep meg i frakkekraven og svor ved Maos ti tær at jeg skulle få unngjelde så snart «gruppa» hans kom til makten.

Nå kom Onkel Politi til, så jeg fikk ikke vite hvordan det skulle skje. Nåja, vedkommende

Over dyregraven - -

(Forts. fra side 5)

Våre politikere har tillatt NATO-alliansen å trekke landet — fra Nordkap til Lindesnes — inn i alliansens såkalte passive varslingsystem, som ved krigsutbrudd, (formodentlig 6—12 timer før, ja, kanskje tidligere) vil være blant fiendens første og viktigste mål, og som må ventes å bli gjenstand for de mest hensynsløst ødeleggende angrep. Det innebærer ventelig hensynsløse punkt-angrep over vårt ganske land fra første stund.

Dette har våre politikere gjort, — og samtidig nektes (så vidt kjent) våre allierte å utbygge sine anlegg således, at de allierte: — 1) både vil kunne få de beste muligheter til å ta opp den mest effektive kamp om varslingslinjene, — 2) og blir bundet til vårt territoriums effektive og aktive stedlige forsvar ved krigsutbrudd.

Våre politikere har således tillatt NATO å fylle vårt land med de mest prefererte mål for den utpekte fiende, — mål hvis ødeleggelse er av høyeste prioritet i den eventuelle krigs åpningsfase, — uten adekvat, effektivt forsvarsarrangement.

Det synes umulig å manøvrere folk og land inn i en politisk og militær «beredskapsstilling», mer selvopprettende og selvødeleggende, enn den som våre forhenværende militærnektene og deres borgerlige suksesorer har ført folk og land inn i, og opprettholder.

Politisk og militært gir NATO oss — etter alle kjente tegn — sikkerhet bare til å bli krigsskueplass for en «rencontre»-krig, hvori fienden synes å ha ulike bedre chanser enn våre politikere har gitt våre allierte, og hvor vi synes å være sikret — bare ødeleggelse.

Derfor var jeg mot at Norge gikk inn i denne alliansen, — og derfor er jeg for at Norge nå bør gå ut av NATO, mens det ennå — kanskje — er tid.

★

Det er flere andre alternativer. Det beste: Et svensk-norsk nøytralitets- og forsvarsforbund. — Det ble riktignok forpurret av norske politikere for 20 år siden, politikere som i den anledning (i følge møtedeltageres utsagn) ikke vek tilbake for å lamslå egne partimedlemmers tankevirksomhet med en falsk skrekk-kampanje i beste hysj-hysj-stil, for der ved å kunne føre dem inn i den skjebnesvangre militærallianse, — forøvrig de samme politikere som må tåle også en svær belastning for den «ånd» og det materiell som vårt forsvar møtte den (tidens) sterkeste militærmakt med i 1940.

Da Sverige — formodentlig — vil komme i ytterste fare ved en «rencontre»-krig i Norge, og derfor muligens fortsatt vil være interessert i å forebygge det gjennom et aktivt forsvar, nøytralt Skandinavia, bør det undersøkes om dette alternativ ennå er åpent.

Injuriesaken - -

(Forts. fra side 1)

nen (maktfordelingen) og de af Storthinget givne Love». Dessuten proklamerte regjeringen fra London ved anordning 3. og 26. juli 1940 lovendring «under den nåværende krigstilstand» og 13. september 1940 «Så lenge Norge er i krig» på tross av sin «befaling» til Ruge om «å innstille fiendtlighetene» 7.6. 40, noe de selv hadde begrunnet i statsrådsprotokollen med «håpløst for Norge å fortsette krigen». Siden er ingen krigserklæring vedtatt eller sendt til Tyskland.

Foruten i Haag-reglementet finner man folkerettsreglene som strfl. § 14 gir privilegert rett i norsk strafferett i «Oppenheims International Law». Bind II, i alle 7 utgaver bestemmes at «hvilken som helst handling i strid med enten en kapitulasjon eller en våpenstillstand er internasjonal forbrytelse hvis beordret av en krigførende regjering og ellers en krigsforbrytelse». Norges flyktede regjering var ikke krigførende. Ergo var de selv, dommerne, administrasjonen og hjemmefronten krigsforbrytere mot den legale minoritet ved enhver handling i strid mot folkerettsreglene i et okkupert land.

Som det nå står, har våre politikere plasert oss på «stolpen i dyregraven».

16.10. 68.

Gisle Mortensen.

Fra Oppenheims 7. utgave siterer jeg:

S. 248: «Overensstemmende med Nasjonens Love er bare fullt suverene stater kvalifisert som krigførende».

S. 251, note 1: «Under annen verdenskrig var Norge ikke alliert med Storbritannia». Amerikansk professor Unstad skriver det samme.

S. 254: «Det er opplagt at et okkupert lands straffelover vedblir å gjælde, medmindre de er opphevet eller endret av okkupanten».

S. 298: «Fiendtligheter uten forutgående krigserklæring er forbudt». Etter avtalen 10.6. 40 er ingen sådan bestemt eller sendt til Tyskland.

Hvert enkelt av disse notater representerer norske ulovligheter. Notatene viser at der ikke forelå statlig krigføringsrett eller straffelovgivningsrett. Og Haag-reguleringen Artikkel 37 bestemmer: «Vaabenstilstanden kan være almindelig eller lokal. Den første indstiller overalt (altså også fra England) de krigførende staters krigsoperasjoner». (Lovtidende 1910 s. 498). Artikkel 38: «Fiendtlighedene indstilles øieblikkelig efter meddelelsen eller paa den bestemte tid». Da er tvil utelukket.

Til overflod ble der 16.5. 44 sluttet avtale med hver av de Allierte, Storbritannia, USA og Sovjetsamveldet om siviladministrasjon og jursidisjon i norske områder befriet ved en alliert ekspedisjonsstyrke». Norge skulle

altså ikke være med ved befrielsen og invasjonen, men en del norske var med som frivillige i britiske og andre allierte styrker. Derfor bare bruk for sivil administrasjon og jurisdiksjon og det heter i pkt. 6, at de ikke vil «bli ansett som norske væpnede styrker i denne forbindelse». Iflg. pkt. 1, 2 og 13 ble Norge alliert-okkupert etter den tyske okkupasjon. Den skammen slapp alle de andre tysk-okkuperte land, men de hadde da heller ikke fra England imot den internasjonale Bostedets lov avfattet strenge nye straffebestemmelser mot dem som ble i fedrelandet og derfor hørte under norsk lov. Dobbeltokkupasjonen var straff herfor. Det norske Milorg hevdet at endel av dets medlemmer var med ved invasjonen. Rettstidende 1946, s. 702, siste avsnitt påviser imidlertid at Milorg først ble mobilisert ved tysk kapitulasjon og før opptrådte uten kjennetegn eller åpne våpen, altså uten rett som soldater. Ved pkt. 4 og 5 i alliertavtalene bestemtes at norske kompetente myndigheter (altså bl. a. jury i lagmannsretter iflg. straffeproseslovens § 306) skulle nyttes «i samsvar med norsk lov». Overensstemmende med Artikkel 43 og Oppenheim II, s. 254. Alliertavtalene ble effektivt 8.5. 45 ved tysk total kapitulasjon til de allierte ved et britisk korps og alliert okkupasjon varte til medio 1946.

August-September 1946 foreligger offisiell norsk-britisk konstatering av ingen statlig norsk krigføring mot Tyskland fra England. Ved skriftveksling mellom Kong Haakon og ambassadør Collier anmodes Kongen nemlig om å takke fra Englands regjering de norske borgere som frivillig hadde deltatt i britiske krigsanstrengelser. Kongen slutter sin skrivelse slik: «mine landsmenn deltok i de britiske krigsanstrengelser så langt det var mulig». Dette var i overensstemmelse med alliertavtalene, Grl. § 25 som forbyr Kongen å nytte norske stridskrefter «udenfor Rigets Grænser» og Kongens egne taler før, nemlig 26.8. 40 da han påbød «orden og ro» og anerkjente Administrasjonsrådet som «mellomledd mellom de nåværende makthavere og be-

(Forts. side 2)

almen på dette område, får heller Ustvedtene danse videre med sine heksekunster. Motreaksjonen vil komme.

Adolfen.

folkefrelser forsvant inn i Folkets Hus sammen med likesinnede, og jeg sto tilbake med en vag følelse av at jeg hadde forbrutt meg mot et eller annet tabu. Hva var det? Jo, jeg hadde brukt uttrykket manipulere, et uttrykk som SUF har patent på. Det var nok et fælsleg brotsverk.

Snorre d. y.

EN NY NASJONAL BEVEGELSE

Den som i dette land holder fast ved påstanden om at demokratiet er den eneste sanne styreform, bør studere de faktiske forhold og snarest omvurdere sin oppfatning. For hvis utviklingen fortsetter i samme retning som den hittil har gjort, vil Norge om ikke for mange år være ved anarkiets avgrunn. Krav om frihet på alle samfunnets områder, infiltrasjon av fremmede «kulturer» og en stadig økende antinasjonal holdning blant befolkningen er utfordringer som jeg håper enhver tenkende nordmann vil møte med vilje og fornuft.

Foran siste stortingsvalg

var det ganske sikkert mange nordmenn som ønsket og håpet at en borgerlig valgseier ville rette opp skjevhetene i samfunns- og kulturlivet. Årene har gått og intet har skjedd. Også de borgerlig har sviktet fedrelandet. Dermed har man intet annet alternativ enn selv å starte en nasjonal bevegelse. Målet for denne bevegelse må være det samme som Vidkun Quisling hadde satt seg, nemlig et fritt og selvstendig Norge, bygget på folkefelleskapet og alle våre kulturtradisjoner. Norge må heller ikke lenger være et land som skal huse forskjellige rotløse elementer, som f. eks. negrer. Skapninger fra andre raser enn vår egen har ingen hjemstavnsrett i Norge og bør snarest utvides. For det er innenfra en nasjon kan ødelegges nesten umerkelig. De destruktive krefter utenfra stoppes heller ikke før vårt folk er blitt samlet og har fått sin fedrelandskjærlighet og sin nasjonalstolthet tilbake.

A. T.

DET KAN HENDE - - -

(Forts. fra side 4.)

mer, om jøder og sigøynere, om krigshissing og og Adolf hin Forfærdelige som bærer skylden for hele elendigheiten. Aldri en variasjon i hele den monotone, buldrende og stupide agitasjonen, aldri et motpip å høre. Og vi unge som hele denne løgnpropagandaen er myntet på? Jeg tror det er en økende misnøye med denne groteske sort-hvitt malingen. Dette betyr ikke at dagens ungdom er så overveldende nasjonalt innstilt, men vi vil ha motforestillinger, flere syn på saken.

Den som trodde at Juniorustvedten ville forsøke seg med noe nytt han måtte nok ganske raskt slå fast at nei. Programmet «oppfrisket» oss på samme måte som alltid før, like frasesvulmende og velkjent som en gjennomsnittssnitt 17. mai tale. Oppfriskningen har forlenget blitt fullkomment sløvende, en seig graut som tyter ut over

oss med bestemte mellomrom. Hvert eneste spebarn i dette land vet nå forlenget at Djevelen steg opp på jorden i skikkelse av en tysk statsmann for noe over tredve år siden, at minst 30 millioner semitter ble metodisk tatt av dage med gass av selvsamme statsmann, at han også i sine ledige stunder drev krig og terror og forfølgelse og gud vet ikke hva. Det må jo være nettopp mennesker på spebarnstadiet som best kjenner denne historieversjonen, det er jo på det nivå den befinner seg.

Men er det ikke nå på tide at man går litt mer intelligent til verks i denne sak. Når skal vi få et bredt anlagt diskusjonsprogram om nasjonalsosialismen, som ideologi og som praktisk politikk, der også de er representert som mer eller mindre føler seg knyttet til nevnte åndsretning? Så underlig det kan lyde finnes slike merkelige dyr enda, til og med blant oss unge, til og med i Norge.

Inntil nytenkningen blir

Vår høyst - -

(Forts. fra side 5)

Nygaardsvoldregjeringen hadde vært så lur at den faktisk lurte seg selv og også gav sitt samtykke til at disse norske soldater skulle overgis i fiendens vold. Så en senere måtte flykte over til Sverige igjen.

Nå kan man naturligvis spørre om hva meningen med alt dette egentlig var. Og det er et både godt og naturlig spørsmål. Hvis meningen var å krige videre fra fremmed jord, så skulle en tro det hadde vært bedre og anstendigere å si klart fra, å ta med seg flest mulig av norske soldater og befal og å sørge for at de norske offiserer ikke avga æresord på passivitet. Men alt dette viser bare hvor usedvanlig lure reisefølget var — jfr. professor Skodvin. Med svindlen oppnådde de nemlig å narre tyskerne til å slippe løs alle de norske krigsfangene slik at de senere kunne stikke av og slutte seg til eksilfolkene. Istedenfor å bli sendt til Tyskland på arbeide. Og offiserene kunne naturligvis under et eller annet påskudd bryte æresordet. Tyskerne er jo så pussige og godtroende slik og ikke skikkelig marxistisk skolerte. De hadde faktisk noen underlige militære æresbegreper!

Og så skjedde da det at norske militære instanser med sine staber av offiserer vendte tilbake, midt under den fortsatt krig, til sine kontorer og opptok sin daglige dont. Blant andre generalintendanten, som enten hadde misforstått hele affæren totalt eller som var like innmari lur som sine foresatte og på basis av denne berømmelige kapitulasjonsavtalen for 6. divisjon ga seg til å overlevere militære lagre i Oslo, bl. a. av bomull, til tyskerne. Det var faktisk så lur at det kunne rammes av den militære straffelov — noe forøvrig nok store deler av avtalen kunne.

Men, hva gjorde det, for vitterlig var ikke bare tyskerne, men så å si hele det norske hjemmeverende folk blitt lur så man ikke forstod at den avsluttede krig fortsatte. Hele dagspressen — med DAGBLADET i spissen — gav klart og utvetydig uttrykk for det. Ja, hele den gjenværende del av selveste Stortinget — 130 mann av 150 — med presidentskapet i spissen, med samt administrasjonsråd, biskop Berggrav og mere slikt nasjonalsinnet folk, ble lur så graset av denne geniale norske krigslisten at de faktisk ville avsette selveste krigsledelsen med kongen og hans regjering i spissen!

Først da Sovjet kom med i verdenskrigen og det begynte å gå dårlig for tyskerne på frontene gikk den norske krigslisten i all sin genialitet opp for dem som senere ble så «gode». Først da forstod man at den avsluttede norske krigen likevel fortsatte og at ikke Nygaardsvoldregjeringen fortjente tiltale og straff, men NS-folkene som fremdeles misforstod kapitulasjonsavtalen.

Så dommer Hougen og hans to kvinnelige medhjelpere med samt den samtidshistoriske sandpåstrøer professor Skodvin, har nok rett i



FINT SKAL DET VÆRE — —

Den svarte Kongo-potentat Mobuto kom nylig på statsbesøk til Bonn. Riktignok hadde man ventet seg at han ville være ledsaget av et dusin eller to med oppvartende damer og herre, men få hadde ventet det som virkelig skjedde. Ut av potentatens fly strømmet det ialt 95 svarte hoffolk. Det er vel U-hjelpen som må tre støttende til igjen, så det er ikke rart at Senterpartiet har

Horst Wessel - -

(Forts. fra side 4)

sjonshjemmet. Gjennom Horst skulle vi imidlertid meget snart få erfare hva som var igang her. Med et SA rekreasjonshjem hadde saken overhodet intet å gjøre, men derimot — hvor meningsløst det måtte lyde — med et skalmeiorkester. Da det var blitt forbudt å anskaffe et skalmeiorkester, så Horst seg ikke istand til å nevne det på innsamlingslappene. Det var jo også en fordel å samle inn til et rekreasjonshjem, for når alt kom til alt så hadde våre medmennesker mere tilovers for en velgjørende sak enn for et skalmeiorkester.

Horst selv meddelte så kameratene hvorledes man best skulle bli kvitt lappene. Han gav alle en praktisk bruksanvisning med på veien. Man skulle spørre den første og beste kjenning en møtte om han ikke kunne låne en 10 pfennig. Oppfylte han dette ønske så skulle man takke mange ganger og overrekke ham innsamlingslederen. Slik forklarte Horst det og mange kamerater må ha handlet derefter for pengene strømmet inn. En vakker dag var det fullbyrdet det vi alle på forhånd hadde smilt av og holdt for en vakker, men uoppfyldelig drøm. Vi var i besiddelse av et virkelig, splitter nytt skalmeiorkester.

(Fortsettes)

at alle måtte forstå dengang.

Men hva for slags hemmeligheter i forbindelse med denne for alle åpenbare krigføringen det var tysk æreskrigsfange Ruge tok med seg i graven må da foglane vite. For Roscher Nielsen har jo forsikret at alt var åpent og soleklart, selv om Buschenhagen dessverre fortsatt lever og fremdeles ikke forstår at han ble lur.

måttet gi mesteparten av jordbruksinteressene på båten til fordel for den viktige programpost: Mere U-hjelp!

RUDOLF HESS,

Fredens fange i Spandau-fengslet, bevoktet av tropper fra fire stormakter, har nylig fylt 75 år og har tilbragt 28 av dem i seiersmaktenes fengsler. Fra en hel verden strømmer det inn krav fra anstendige mennesker fra alle politiske partier — dog ikke fra Norge, hva det nå måtte komme av — om å gjøre slutt på barbariet og slippe løs den gamle mann som selv Nürnbergdomstolen ikke kunne finne annet å bebreide enn at han som en av de tyske partiledere hadde vært med på «å sette igang en angrepskrig». Det var utelukkende denne hittil ukjente forbrytelse han ble dømt for av slike fredsmakter som Sovjet, Storbritannia, USA og Frankrike med deres blodige fortid. Og deres videre gang etter Nürnberg, har vært like blodig. Det har ikke vært et sekund fred noe sted senere, det har vekslet med kald og varm krig.

OG NÅR VI NEVNER

fødselsdager, så ville Adolf Hitler ha fylt 80 år 20. april sistleden.

DET SKRIKES

fra hold utenfor partipolitikernes krets, fra innsendere i aviser o. l., høyere og høyere etter kringkastingssjefen Ustvedts hode på et fat. Og selv deltar vi gjerne i dette skriket. Mannen må jo fullstendig ha misforstått sin oppgave som leder av et statlig meningsdannelsesmonopol, rent bortsett fra at han tydeligvis også er blitt grepet av venstreradikal stormannsgalskap. Maken til slette programmer som de norsk fjernsyn våger å servere folk skal en vel lete etter verden over. Ikke bare er de kjedelige, skolemesteraktige og ofte kulturnedbrytende, men de har også en venstreradikal slagside i strid med det flertallet av landets seere (og borgere ellers) mener, og er altså udemokratiske. Det er et stort minus på valgets dag i koalisjonspartiens regnskap at deres regjering ikke har klart å sette den røde kringkastingssjefen og hans løpske medarbeidere på plass.

FREIDIGE HERRER!

9. april ble det utenfor Militære Samfund i Oslo avslørt en byste av kaptein Øivinn Øi, som på grunn av en tåpelighet mistet livet i 1940. Pressen gav livlig sitt besyv med når det gjaldt å hedre denne vår gamle venn som så modig og kraftig talte forsvarsnedbryterne imot dengang og varslet katastrofen som ville komme. Og vel og bra er denne sene hyldest. Dog synes vi det er temmelig freidig når akkurat ARBEIDERBLADET — på vegne av det Arbeiderpartiet som hadde ansvaret for det hele, slår seg på det patriotiske bryst og hylder mannen som talte partiets undergangspolitikk dengang midt imot.

FRITALENDE TOYNBEE

Den britiske historiker Arnold J. Toynbee har sendt ut en ny bok «Experiences» like før han fylte 80 år. I denne boken kommer han også inn på USA's Vietnamengasjement. Toynbee sier at han er på vakt mot det gamle påskuddet om en rettferdig krig til forsvar for eget land, fordi han er blitt klar over at retten sjelden er fullt og helt på den ene siden. Men Vietnam-krigen ser han som en koloni-krig. Et kort øyeblikk så det ut som slutten på den europeiske kolonialismen skulle bli slutten på selve kolonialismen, skriver han. Men siden slutten av annen verdenskrig har amerikanerne og israelerne overtatt der europeerne ikke har våget annet enn å slippe.

ISRAEL MOT GENFER-KONVENSJONEN!

Visepresident Freymond i Røde Kors-komiteen erklarte i Genf at det bestod «visse stridende oppfatninger» mellom Israel og Røde Kors' internasjonale komite når det gjaldt anvendbarheten og forståelsen av Genferkonvensjonen til beskyttelse av sivilbefolkningen. Israel bestrider anvendeligheten av konvensjonen i «visse tilfeller.»

SPANSK FOR SPANIERE

Det er ikke bare i Norge kringkasting og fjernsyn er blitt en slags utenlandske forposter. Blant annet har det vært tendens til noe lignende i Spania, men der lar man det ikke skje uten å gripe inn på nasjonal basis. Regjeringen planlegger nå

ifølge meldinger en forordning ifølge hvilken i fremtiden 65 pst. av den lette musikk skal synges på spansk og 40 pst. skal stamme fra spanske eller latinamerikanske komponister.

ANTISEMITISME?

Det store Marks & Spencer-konsernet i England er et jødisk foretagende og dets sjef er den ivrige zionist Lord Sieff. Omsetningen er idag på over 5 milliarder norske kroner og 10 pst. av alle klær som omsettes over disk i Storbritannia er fra dette konsern. Også de britiske soldater er utstyrt med klær fra Marks & Spencer-kjeden. Nå leser vi imidlertid i et kostelig spesialtelegram til DAGBLADET at britiske soldater stasjonert i Midt-Østen (Persiske Gulf) har fått ordre om «å klippe ut 'jødiske merkelapper' i sitt undertøy og skjorter. Ordren gjelder først og fremst det berømte St. Michael-merket til Marks & Spencer-kjeden. De militære blir også bedt om å legge igjen hjemme alle bøker om jødiske spørsmål eller Israel og alle romaner av jødiske forfattere.» Det tilføyes i telegrammet at ordren er gitt til de tropper som sendes til Persiske Gulf, «for å spare dem for ubehagelige opplevelser.» Man lurer nå i England (og annetsteds) på hva som egentlig ligger bak denne pussige ordre. Den egyptiske sendemann i London sier at den britiske hær er blitt oversensibel. «Enhver tro blir respektert i Midt-Østen (Han mener vel ikke i Israel?) og det er ingen grunn til å bekymre seg for merkelappene på klærne.»

FOLK OG LAND

Kjershovsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgirorn.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri